

(Ne)vidna meja med PRAV in NAROBE

Se ti je že kdaj zgodilo, da so bile tvoje želje sprte z željami in potrebami drugih? Vsem nam se to zgodi. Kaj storiš, ko pride tak trenutek? Težko si je predstavljati, da bi se odrekli res močni želji, zato da bi ustregli komu drugemu. A to je sočutje, ko se odpoveš nečemu, kar te veseli in ti kako drugače koristi, ker veš, da bo tako bolje za druge. Če je vsem dobro, je to veliko boljše in več vredno kot to, da je dobro samo tebi. Ni res? Odgovornost nas vseh je, da ne ravnamo le po svojih željah, temveč razmislimo o posledicah svojih dejanj za druge.

Značilnost sočutja

je, da znamo »stopiti iz sebe« in si predstavljamo, kako se počutijo drugi. Takrat ne razmišljamo več samo o tem, kaj je dobro za nas same, ampak o tem, kaj je pošteno in pravično za vse. To kaže našo zrelost, modrost in srčnost. Da znamo delovati v dobro skupnosti tudi, ko to ni najlažje, razkriva, da smo odgovorni in pošteni. Svet si delimo z drugimi ljudmi, živalmi, rastlinami – in tudi oni imajo pravico uživati življenje.

Živali v ujetništvu

Priložnost, da razmišljaš o tej težki temi, so živali v ujetništvu. Nam je v živalskem vrtu lepo, občudujemo živali, se zabavamo na igralih in jemo sladolede. V živalskih vrtovih lepo skrbijo za živali, to je njihova odgovornost – ograde so prilagojene njihovim potrebam, imajo družbo drugih živali, kakovostno hrano in veterinarji skrbijo za njihovo zdravje. A kljub temu so živali v ujetništvu. Ali kdaj razmišljaš, kako se počutijo v kletkah in ogradah? Planetovce smo prosili, naj si izberejo svojo najljubšo žival v živalskem vrtu in zapišejo pogled na življenje skozi njene oči.

Lovro Brezočnik, 10 let

Če bi bil jaz lev, zaprt v živalskem vrtu, bi se počutil osamljenega. Okrog sebe bi si želel imeti veliko prijateljev levov in veliko prostora brez ograje. Kletka bi me omejevala. Počutil bi se izobčenega iz svoje družbe. Bilo bi mi dolgčas, ker bi bil 24 ur na dan sam. Zavidal bi otrokom, ki se smeji, jedo sladolede in tekajo svobodno naokrog. Želel bi si prijatelje, s katerimi bi skupaj jedel sladolede, ups, meso.

Maja Erjavec, 10 let

Predstavljam si opico, ki razmišlja o tem, kdaj bo umrla. Umrla bi od žalosti. Kljub temu da sem na toplem in dobim hrano, nimam prijateljčkov.

Tudi če so druge opice tam, mi je dolgočasno. Naveličana sem enega in istega drevesa. Tudi skrbniki so mi dolgočasni. Jaz pogrešam mami. Raje bi bila drugje. V divjini. V džungli. Kljub nevarnostim, ki mi pretijo, je tam avantura vsak dan. Ko me pridejo gledat obiskovalci, se sprašujem, zakaj me gledajo. Ali sem čudna?

Petar Radoja, 10 let

Dragi dnevnik, piše ti kameleon Nejc. Živim v ZOO Ljubljana. Življenje tu ima kar nekaj prednosti. Hrano dobimo, ne da bi karkoli naredili, lahko spim cele dneve, celo komarje, ki uidejo k meni, lahko povabim, da prespijo. Vendar so tudi slabe plati. Ljudje gledajo vame,

kot da nisem živo bitje, in se mi smejejo, ker sem drugačen od njih. Sram me je, zato se vedno zakamufliram, da me ne opazijo. Zelo žalosten sem. Imam občutek, da so vsi, razen drugih kuščarjev, nesramni do mene. Zelo se razveselim otrok, ko me obiščejo, ker je večina otrok prijaznih. Ob večerih sanjam, kako sem svoboden na drevesih, potem pa pomislim: »Če to ne gre, mi je že ta muha, ki jo imam za večerjo, čisto v redu.«

Ella Potočnik, 11 let

Sem Klara. Levinja. Živim v živalskem vrtu in vsak dan se zbudim s pogledom na visoke ograje in okna, ki me obdajajo. Ne morem teči svobodno in daleč, kot sem tekla nekoč v savani s svojo družino. Lepo je bilo. Sedaj sem tukaj. Sploh ne vem, kako dolgo, ker je vsak dan enak. Ljudje me opazujejo, me slikajo, otroci pa kričijo: »Glej, levinja!« Najbolj me moti, ko me opazujejo, kadar jem. Zakaj je to tako zanimivo? Saj tudi oni jedo. Vem, da sem tu, da jih zabavam, ampak nisem igrača. Sem živo bitje. Včasih gledam skozi steklo v daljavo in si predstavljam, da je zunaj savana in da vidim svojo družino ... Takrat ne želim biti več tukaj. Želim domov. K družini. Na svobodo. Ko ležim tukaj v travi, čakam na malico ter opazujem gnečo na drugi strani okna, se sprašujem, ali vsi ti otroci, ki mi mahajo in kričijo, ter njihovi starši, ki me slikajo, vedo, da v resnici sploh nisem tako močna in mogočna, kot sem videti.

Gabor Barborič, 10 let

Sem lev Simba, star sem 10 let. Pred petimi leti sem prišel iz Afrike in živim v živalskem vrtu. Živali vidimo, da so otroci prosti in lahko gredo kamorkoli, mi pa smo zaprti, da nas drugi gledajo. Nikamor se ne moremo umakniti. Jaz nisem iz tega okolja, ampak so me ujeti, in tukaj nimam družine, tako kot jo imajo drugi. Živali se ne moremo prosto gibati, otroci in odrasli pa se lahko. Zaprt sem zaradi ljudi, in medtem ko se otroci v živalskem vrtu zabavajo, se me živali ne, saj nam ni prijetno, da nas drugi ves čas gledajo.